

Det er en Tjenestekarl, som paa Sessionen i Maj 1926 bliver udtaget til Artilleriet og faar en Vedtegning, hvorefter han mener at ville blive indkaldt i Marts 1927. Der var en Mulighed for ham for at tage Tjeneste fra 1. November 1926, men dette maatte han afstaa fra, da denne Indkaldelse ventede ham. Den 12. Januar 1927 faar han imidlertid fra 4de Udskrivningskreds et Brev, som siger følgende: I Fredstid og under almindelige Forhold vil De formentlig ikke blive indkaldt til Aftjening af Værnepligt. Værnepligtige kender denne Vedtegning, som betyder, at deres Nummer o. s. v. har været saadan, at de rimeligvis aldrig vil komme til at tjene ved Hæren undtagen under ganske ekstraordinære Forhold. Der tilføjes saa det sædvanlige Forbehold, at han alligevel skal anmelde Flytning o. s. v.

Efter den 12. Januar 1927 at have modtaget denne Meddelelse om, at han sandsynligvis i Fredstid og under almindelige Forhold ikke vilde blive indkaldt, mente han at kunne tage Tjeneste, og han faar Tjeneste. Men nøjagtig en Maaned efter, at han har faaet Meddelelse om, at han i Fredstid og under almindelige Forhold ikke vilde blive indkaldt, faar han pludselig en Meddelelse, som ganske kort lyder saaledes: Det meddeles Dem herved, at De vil blive indkaldt til at møde den 21. Juni 1927 ved Arbejdstropperne. Ja, med en Maanedes Mellemrum meddeles det ham først, at han ikke vil blive indkaldt, og derefter, at han har at møde den 21. Juni 1927. Den unge Mand maatte selvfølgelig straks meddele, at han ikke kunde tage Tjenesten, og det blev saaledes spoleret for ham, ved at han ikke rettidig havde faaet Besked.

Den højtærede Forsvarsminister, som har sagt, at han altid har interesseret sig for dette Forhold, rettidig Indkaldelse, og som ogsaa har vist dette baade som Folketingsmand og som Minister, har gjort Rede for, hvorledes det er gaaet til, at denne Sag er forløbet saa uheldigt for denne værnepligtige, og har indrømmet, at der er sket en direkte Fejltagelse fra 4de Udskrivningskreds' Side, en Fejltagelse, som, saa vidt jeg kunde forstaa paa Grundlag af de Meddelelser, Ministeren har givet, i nogen Maade hænger sammen med, at

Ministeriets Behandling af Sagen har været sendrægtig. Men om dette Forhold i Almindelighed vil Ministeren jo kunne udtale sig; jeg har draget Samraadet frem her for at bede ham bekræfte sit i Finansudvalget udtalte Ønske om at gøre saadanne Forhold saa lette og gode og klare for de værnepligtige som muligt.

Det tredie Samraad, jeg kort skal omtale, er afholdt vedrørende Undersøgelsen af Frelsens Hær. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, har der i Pressen været en Diskussion om Frelsens Hærs Virksomhed, ikke om dens religiøse Virksomhed, men om den i den religiøse Virksomhed indblandede sociale og filantropiske Virksomhed, mellem hvilke Virksomheder jeg tror at turde sige, mange har ment der var et skarpere Skel, saaledes at de har ydet Støtte til Hærens specielle Formaal i den Tro, at denne helt vilde komme en Virksomhed blandt de allerdaarligst stillede i Samfundet til gode, til hvilke man mente Frelsens Hær havde en særlig Mulighed for at naa ned. Men saadan er det ikke altid gaaet, de to Ting er blevet sammenblandet, og da filantropiske og sociale Indsamlinger jo i høj Grad maa ligge klart, for at Befolkningen vedblivende kan have Tillid til dem — man maa jo vide, paa hvilket Grundlag man giver —, har denne Sag Interesse ogsaa udover den, der er knyttet til Artiklerne i de vedkommende Blade, og navnlig i et enkelt, „Ekstrabladet“.

Som bekendt førte disse Presseartikler til, at Ministeren lod foranledige en Undersøgelse angaaende de Forhold indenfor Frelsens Hær, der var blevet gjort til Genstand for Omtale. Denne Undersøgelse, der fandt Sted gennem vidtgaaende Vidneforsler, viste, at der i Publikum, mellem Folk, der havde været i Forbindelse med „Ekstrabladet“, var en vidtgaaende Mistillid til Hærens Metoder og til dens Væsen; men fra Frelsens Hærs Ledere godtgjordes det ved klare Udtalelser, at en hel Række af de Ting, der var fremført fra forskellige Vidners Side, ikke kunde holde, saaledes at der fra de forskellige Myndigheders Side og til sidst fra Justitsministerens ikke fandtes Anledning til at føre Sagen frem til kriminel Undersøgelse eller Tiltale, dette, fordi det vedrørende Klagerne blev fast-